

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၀၁၅၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၀၁၅

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

တတိယအကြိမ်

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၁ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကျော်မင်းမောင် (၀၉၅၄၀၃၂၈၇)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းဦးဦး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ၀၉၅၄၀၃၈၁

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၀၀၀ ကျပ်

ဒီဇယ်

ဖိနပ်ကုမ်း ၊ ဒီဇယ် (မြန်မာပြန်)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၁

စာ ၂၅၆ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၃) ဖိနပ်ကုမ်း

မိုးဝူတုမ်း

စွန့်ဦးတီထွင် မှတ်ချက်စကား (သို့) အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်နည်း

ဒီဇယ် (မြန်မာပြန်)

ZERO TO ONE

NOTE ON STARTUPS, OR HOW TO BUILD THE FUTURE

PETER THIEL with Blake Masters

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားရာတွင် ကူညီစဉ်းစားပေးခဲ့သူ ဂျင်မီ ကက်ထရီဒါ

ကျွန်တော်တို့ စတင်ရာ စတန်းဖို့ဒ်အတန်းကို အတူတကွ ဖန်တီး ပေးခဲ့ကြသည့် ရော့ဘ် မော်ရီးလ်၊ စကော့ နိုလန်နှင့် မိုက်ကယ် ဆိုလန်နာ။

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကျွမ်းကျင်မှုအပြည့်ဖြင့် နည်းပေးလမ်းပြခဲ့သော ခရစ် ပါရစ်-လန်ဘ်၊ တီနာ ကွန်စတေဘဲလ်၊ ဒေးဗစ် ဒရိုက်၊ တာလီယာ ခရွန်နှင့် ဂျယ်ရီမီ ဟောလ်။

ကြိုးစားပြီး စမတ်ကျကျ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော သီအဲလ် မတည်ငွေ၊ မတည် တည်ထောင်သူများ၊ မစ်ထရေးနှင့် သီအဲလ်ဖောင်ဒေးရှင်းများသို့။

မူရင်းစာရေးသူ၏ အမှာ

စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌ အဖြစ်အပျက်တိုင်းသည် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပျက်လေ့ရှိသည်။ ဘီလ်ဂိတ်ကဲ့သို့ နောက်လူတစ်ဦးသည် ကွန်ပျူတာဆော့ဝဲလ်စနစ် တစ်ခုကို တည်ဆောက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်သလို ဒုတိယလာရီပေ့စ် (သို့ မဟုတ်) ဆာဂေးဘရင် နောက်တစ်ဦးသည် ဂူးဂဲလ်ကဲ့သို့ ရှာဖွေရေးအင်ဂျင်ကြီးတစ်ခုကို ထပ်မံပြုလုပ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဒုတိယ မာ့က်ဇူကာဘတ်သည် Facebook ကဲ့သို့ လူမှုကွန်ရက်တစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သင့်အနေဖြင့် အထက်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နည်းနိဿယများအတိုင်း အတုယူ ကူးချနေသည် ဆိုလျှင် ၎င်းတို့ထံမှ မည်သည့်အရာမျှ မသင်ယူနိုင်ခဲ့ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို အသစ်ဖန်တီးရသည်ထက် အလုပ်ဖြစ်ပြီးသား ပုံစံတစ်ခုကို ကူးချရသည်မှာ ပိုမိုလွယ်ကူလှပေသည်။ လုပ်နည်းသိပြီးသား အရာများကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြုလုပ်သည့်အခါ ကမ္ဘာကြီးတွင် ၁ မှ သုညကဲ့သို့ ဆင်တူဖြစ်ရပ်များသာ ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာပေမည်။ သို့သော် မရှိသေးသော အရာတစ်ခုကို ဖန်တီးလိုက်သည့်အခါ ၀ မှ ၁ သို့ (ဗလာနတ္တိမှ

တည်ရှိခြင်း အဖြစ်သို့) ပြောင်းလဲတိုးတက်သွားတော့သည်။ ကမ္ဘာဦးအစ ဖန်ဆင်းခြင်း အခိုက်အတန့်ကဲ့သို့ တီထွင်ဖန်တီးမှုတိုင်းသည် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပျက်လေ့ရှိပြီး ထွက်ပေါ်လာသည့် ရလဒ်သစ်သည် ထူးခြားဆန်းသစ် မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေပေသည်။

တီထွင်မှုအသစ်များ ဖန်တီးခြင်းဆိုသည့် ခက်ခဲသောလုပ်ငန်း များအပေါ်၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မပြုခဲ့လျှင် အမေရိကန်ကုမ္ပဏီများသည် ယနေ့ မည်မျှပင် အကျိုးအမြတ် ရရှိနေသည်ဆိုသော်ငြား အနာဂတ်ကာလတွင် ကျရှုံးရပေလိမ့်မည်။ အခြေကျပြီးသား စီးပွားရေးပုံစံဟောင်းတစ်ခုကို မည်မျှ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သော်လည်း ရစရာအကျိုးအမြတ်များ ကုန်ဆုံးသွားလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ မဖြစ်သေးသော်လည်း ရောက်လာမည့် အနာဂတ်မှာ ၂၀၀၈ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ထက်ပင် ဆိုးရွားသွားနိုင်သည်။ ယနေ့ကမ္ဘာ၏ အကောင်းဆုံး လုပ်ထုံးလုပ်နည်း (အလုပ်ဖြစ်ခဲ့သော နည်းဟောင်းများ) ဆိုသည်မှာ ကျရှုံးခြင်းအဆုံးသတ်သို့ ဦးတည်နေပြီး စမ်းသပ်လျှောက်လှမ်း ရခြင်း မရှိသေးသည့် လမ်းကြောင်းသစ်များမှာ သစ်လွင်မှုနှင့် မမြည်းစမ်းရ မှုတို့ ပြည့်နှက်နေပေလိမ့်မည်။

ဗျူရိုကရေစီစနစ် ကြီးစိုးသော ယနေ့ကမ္ဘာကြီး၏ ပုဂ္ဂလိကနှင့် ပြည်သူပိုင်ကဏ္ဍနှစ်ရပ်စလုံး၌ လမ်းကြောင်းသစ် ရှာဖွေရသည်မှာ အံ့ဖွယ် ဘနန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ဖြစ်ပျက်ရန် မျှော်လင့်နေရသည်နှင့် ဆင်တူပါသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေး အောင်မြင်ဖို့ဆိုလျှင် အံ့ဖွယ်ဘနန်း ဖြစ်ရပ် ဆန်း ရာပေါင်းမက၊ ပြောရလျှင် ထောင်ပေါင်းမက လိုအပ်နေသည်။ ဤအချက်သည် စိတ်ဓာတ်ကျဖွယ် ကောင်းသော်လည်း အရေးကြီးသည့် အချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ အခြားသော သက်ရှိမျိုးစိတ် များနှင့် ကွဲပြားသည့် လူသား၏ အံ့ဖွယ်ဘနန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို လုပ်ကိုင်နိုင်သည့် စွမ်းရည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအံ့ဖွယ်ဘနန်းဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်တော်တို့က နည်းပညာ (Technology) ဟု ခေါ်လေသည်။

နည်းပညာသည် အံ့အားသင့်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ရင်းမြစ်အနည်းငယ်နှင့် ရလဒ်များများ ပေါ်ထွက်စေနိုင်သလို အခြေခံကျသော ကျွန်တော်တို့၏ စွမ်းရည်သတ္တိများကို အမြင့်တစ်နေရာထိ ဆွဲတင်ထိန်းညှိပေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အခြားသတ္တဝါများမှာ ဆည်လေးများနှင့် ပျားလုပ်ိုလောက်သာ

ဇီးရီးကူးဝမ်း

တည်ဆောက်နေနိုင်ချိန်၌ လူသားမျိုးနွယ်ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့မှာ အသစ်အသစ်များကို တီထွင်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိပြီး ၎င်းတို့အား ပိုမိုကောင်းမွန်သော အရာများအဖြစ် ပြုပြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိကြလေသည်။ လူသားဆိုသည်မှာ အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်များမှ စကြဝဠာကို ပိုင်စိုးသော နတ်မင်းကြီးများ ခွင့်ပြုသလောက်သာ တည်ဆောက်တတ်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။ လူသားသည် နည်းပညာ အသစ်အဆန်းများကို အစဉ်တီထွင် ဆန်းသစ်ပြီး ကမ္ဘာကြီး၏အစီအမံများကို ပြန်လည်ပြင်ဆင် ရေးဆွဲတတ် သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအရာများမှာ အမေရိကန်ပညာရေး၏ ဒုတိယ တန်း ကလေးငယ်များကို ကျွန်တော်တို့ သင်ကြားပေးနေသော ယနေ့ကမ္ဘာ နှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း အခြေခံအကြောင်း တရားများလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖြစ်ပြီးသမျှ ကိစ္စရပ်များသာ ထပ်ဖန်တလဲလဲ လုပ်ကိုင်နေကြသည့် ကမ္ဘာကြီးတွင်တော့ လူသား၏ အသစ်တီထွင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းကို မေ့လျော့ ထားကြလေတော့သည်။

ဇီးရီးကူးဝမ်း ဆိုသည်မှာ တီထွင်ဖန်တီးမှု အသစ်များ ဖန်တီးပြုလုပ် မည့် ကုမ္ပဏီများကို မည်သို့ တည်ဆောက်ရယူကြမည် ဆိုသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ယခုစာအုပ်တွင် PayPal နှင့် Palantir ၏ ပူးတွဲတည်ထောင်သူ အဖြစ်သာမက Facebook နှင့် SpaceX အပါအဝင် စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်း ရာပေါင်းများစွာကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် လေ့လာသင်ယူခဲ့ရ သမျှကို ပြန်လည်မျှဝေထားပါသည်။ လေ့လာတွေ့ရှိသမျှ အချက်အလက် များကို ယခုစာအုပ်တွင် ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်သော်လည်း အောင်မြင်မှု ဖော်မြူလာကို သင်ကြားပေးနိုင်မည့် စာအုပ်မျိုး မဟုတ်သည်ကိုတော့ ဆိုထားရပေမည်။

စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းတစ်ခု၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို သင်ကြား ရာ၌ ဝိရောဓိဆန် အငြင်းပွားရသည့်အချက်မှာ အောင်မြင်မှုသို့ တက်လှမ်း သွားနိုင်မည့် ဖော်မြူလာသည် ‘မရှိ’ ဆိုသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ တီထွင်ဖန်တီးမှုတိုင်းသည် အသစ်ဖြစ်ပြီး တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပျက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အဖွဲ့အစည်းမျှ တီထွင်ဖန်တီးခြင်း ဆိုသည့် ဝေါဟာရနှင့်ပတ်သက်၍ တိကျကျစ်လျစ်စွာ ဖော်ပြနိုင်သည် မဟုတ် ပေ။ ကျွန်တော် သတိပြုမိခဲ့သည့် စွမ်းအားအကောင်းဆုံး အချက်တစ်ချက် မှာ အောင်မြင်သူများသည် အောင်မြင်မှုများကို မထင်မှတ်ထားသည့် နေရာ

များမှ ရှာဖွေတွေ့ရှိကြသည်ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှုများကို ဖော်မြူလာပုံသေနည်းများဖြင့် တည်ဆောက်မည့်အစား စီးပွားရေးအခြေခံမူများကို လက်တွေ့ကျကျ တွေးတောစဉ်းစားခြင်းဖြင့် တည်ဆောက်ယူရပေမည်။

ယခုစာအုပ်သည် ၂၀၁၂ ခုနှစ် စတန်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်၌ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သင်ကြားခဲ့သည့် သင်ခန်းစာများမှ မြစ်ဖျားခံလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောလိပ်ကျောင်းသားများမှာ အနည်းငယ်သော အထူးပြု ဘာသာရပ်များ၌ အလွန်အမင်း ထူးချွန်နေနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အများစုမှာ သင်ကြားခဲ့သည့် အသိပညာ၊ အတတ်ပညာများဖြင့် အပြောကျယ်လှသည့် ကမ္ဘာကြီးတွင် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ကိုင်ရမည်ကို မသိရှိကြသေးပေ။ သင်ခန်းစာများကို သင်ကြားပေးရသည့် ကျွန်တော်၏ မူလရည်မှန်းချက်မှာ ပညာရေး ကျွမ်းကျင်သူများ လမ်းကြောင်းပေးချမှတ်ခဲ့သည့် လျှောက်လမ်းများကို ကျော်လွန်၍ မကြာခင်ရောက်ရှိလာမည့် ၎င်းတို့၏ အနာဂတ်ကို ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ ဖန်တီးပုံဖော်တတ်စေဖို့ ဖြစ်သည်။ ကျောင်း သားတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဘလိခ်မာစတာသည် တက္ကသိုလ်သင်ရိုးပြင်ပ လက်တွေ့ဘဝမှလာသော အတန်းသင်ခန်းစာများကို အသေးစိတ် မှတ်သားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ပိုမိုကျယ်ပြန့်သော ပရိသတ်များလက်ဝယ်သို့ ပို့ဆောင်နိုင်ရန် ဇီးရီးတူဝမ်း စာအုပ်ကို သူနှင့်ကျွန်တော် ပူးပေါင်းကာ ပြန်လည်တည်းဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းမှာ အနာဂတ်ဟူသည် စတန်းဖို့ဒ်၊ ကောလိပ်၊ သို့မဟုတ် ဆီလီကွန် တောင်ကြား၌သာ ရှိနေရမည့်အရာ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

စိန်ခေါ်နေသည့် အနာဂတ်

အလုပ်အင်တာဗျူးတိုင်း၌ အောက်ပါမေးခွန်းကို ကျွန်တော် မေးလေ့ရှိသည်။

“အရေးလည်းကြီးပြီး လူအနည်းစုပဲ သဘောတူလက်ခံတဲ့ ခင်ဗျား သိတဲ့အမှန်တရားက ဘာဖြစ်မလဲဗျ”

မေးခွန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ရိုးစင်း၍ လွယ်ကူမည့်ပုံ ပေါ်သည်။ သို့သော် ၎င်းမေးခွန်းသည် အတော် အခက်တွေ့သည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသင်ခန်းစာများမှာ လူအများစု သဘောတူလက်ခံထားသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များဖြစ်ရာ ယခုမေးခွန်းကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ကြည့်ရသည်မှာ ခက်ခဲလှပေသည်။ မေးခွန်းဖြေဆိုသူအနေဖြင့် လူနည်းစုသာ လက်ခံသည့် အမှန်တရား တစ်ခုခုကို ဖြေဆိုရမည်ဖြစ်ရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် အလွန်အခက်တွေ့စေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ ထက်မြက်စူးရှသော အတွေးအခေါ်မျိုးမှာ တွေ့ရနည်းလေ့ရှိသော်လည်း လူတိုင်း လက်မခံနိုင်သည့် အမှန်တရားတစ်ခုကို ပြောရဲဆိုရသည့် သတ္တိမျိုး မှာတော့ မွေးရာပါ ပါရမီရှင်များတွင်ပင် တွေ့ရတတ်သည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အများစု၏ အဖြေများမှာ အောက်ပါ

အတိုင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပညာရေးစနစ်ဟာ ပျက်စီးနေပြီ။ ဒါကို အရေးတကြီး ပြင်ဆင်ဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်”

“အမေရိကဟာ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်ပါပဲ”

“ဘုရားသခင်ဆိုတာ မရှိဘူး”

ဆိုးဝါးလှသည့်အဖြေများပင်။ ပထမနှင့်ဒုတိယအဖြေမှာ မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်သည်။ သို့သော် လူအများစုသည် အထက်က အဖြေနှစ်မျိုးကို သဘောတူလက်ခံထားပြီး ဖြစ်သည်။ တတိယအဖြေမှာ ဆင်တူယိုးမှားစကားစစ်ထိုးပွဲတစ်ခု၏ ဘက်တစ်ဖက်တွင် ရပ်တည်နေမည့်အဖြေမျိုး ဖြစ်သည်။ ကောင်းမွန်သည့် အဖြေဆိုသည်မှာ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ‘လူအများစုဟာ x ကို ယုံကြည်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကတော့ x နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲ။’ ယခုအခန်း၏ နောက်ဆုံးပိုင်း၌ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်အဖြေကို ဖော်ပြပေးသွားပါမည်။

ယခုကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက် အငြင်းပွားနေရသည့် မေးခွန်းမျိုးသည် အနာဂတ်နှင့် မည်သို့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေပါသနည်း။ အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် မြင်လွယ်အောင် ပြောရလျှင် အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ မကြာခင် ဖြစ်ပျက်လာမည့် ဖြစ်ရပ်များ စုစည်းထားသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဖြစ်ပေါ်သေးသော အနာဂတ်ကို ထူးခြားပြီး အရေးလည်းကြီးသည့် အနာဂတ်တစ်ခုအဖြစ် မဖြစ်ပေါ်စေရန် မည်သည့်အရာများက ဖုံးပိတ်ထားပါသနည်း။ အဘယ်ကြောင့် အနာဂတ်သည် ယနေ့ကမ္ဘာနှင့် မတူကွဲပြားသော အချိန်ကာလတစ်ခုအဖြစ်သာ ဖြစ်ပေါ်စေပါသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် လာမည့်နှစ် ၁၀၀ အတွင်း မည်သည့်အရာကိုမျှ ပြောင်းလဲနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့လျှင် အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ နောင်အနှစ် ၁၀၀ကျော် ထပ်မံဝေးကွာနေပါဦးမည်။ အကယ်၍ လာမည့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် အနာဂတ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာကို ရောက်ရှိနေပါလိမ့်မည်။ မည်သူမျှ အနာဂတ်ကို အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အချက်နှစ်ချက်ကိုတော့ သိကြပါသည်။ အနာဂတ် သည် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်နှင့် မတူကွဲပြားမည်၊ အပြောင်းအလဲသည် ယနေ့ကမ္ဘာပေါ် အခြေခံကာ မူတည်ပြောင်းလဲလိမ့်မည် ဆိုသည့်အချက် နှစ်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ

ဇီးရီးတူးဝမ်း

ပစ္စုပ္ပန်အပေါ် လူအများ မတူကွဲပြားစွာ ရှုမြင်နေကြသည့်အပေါ် မူတည်၍ အနာဂတ်သည် အဖြေအမျိုးမျိုးနှင့် အငြင်းပွားနေရမည်သာဖြစ်သည်။ ကောင်းမွန်သော အဖြေဆိုသည်မှာ အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရာ၌ ကျွန်တော်တို့ အနီးစပ်ဆုံး ရှုမြင်ကြသည့်အမြင်များသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဇီးရီးတူးဝမ်း အယူအဆ

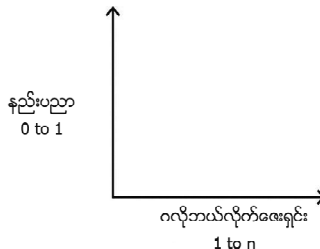
(ဗလာနတ္တိမှ အသစ်တစ်စုံတစ်ရာသို့) အနာဂတ်၏ တိုးတက်မှု

အနာဂတ်ကို တိုးတက်နေသော အခြေအနေတစ်ရပ်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ မြင်ယောင်မိတတ်ကြသည်။ တိုးတက်မှုဆိုသည်မှာ ပုံစံနှစ်မျိုး ထဲမှ တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်သည်။ ရေပြင်ညီတိုးတက်မှု (သို့မဟုတ်) ကျယ်ပြန့်သော တိုးတက်မှုဆိုသည်မှာ ၁ မှ ၂ အကြိမ်မြောက် ကိန်းအတိုင်း အလုပ်ဖြစ်ပြီး သား ပုံစံတူများကို ကူးချသော တိုးတက်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။ ရေပြင်ညီတိုးတက်မှုနှင့် ဆင်တူသည့်အရာမှာ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားဖြစ်သည့်အတွက် မှန်းဆကြည့်ရန် လွယ်ကူပါသည်။ ဒေါင်လိုက် (သို့မဟုတ်) ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တိုးတက်မှုဆိုသည်မှာ ၀ မှ ၁ သို့ဆိုသည့်အတိုင်း မရှိသေးသည့် အသစ်တစ်စုံတစ်ရာကို တီထွင်ကြံဆကာ ဖန်တီးပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါင်လိုက်တိုးတက်မှုဆိုသည်မှာ မည်သူမျှ မလုပ်ဖူးသေးသည့် တီထွင် ဖန်တီးမှုဖြစ်၍ မှန်းဆကြည့်ရသည်မှာ ပိုမိုခက်ခဲပေသည်။ လက်နှိပ်စက် တစ်လုံးဝယ်၍ ပုံစံတူ အလုံး ၁၀၀ ပြုလုပ်ခြင်းသည် ရေပြင်ညီတိုးတက်မှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။ လက်နှိပ်စက်တစ်လုံးရှိပြီး စာစီစာရိုက်စက် (Word Processor) တစ်ခုဖြစ်ပေါ်အောင် တီထွင်နိုင်ခဲ့သည့်အခါ ဒေါင်လိုက် တိုးတက်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာမည် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံအဆင့်စီးပွားရေး (Macro) တွင် ရေပြင်ညီတိုးတက်မှုကို ဖော်ပြနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသော စကားလုံးမှာ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း (Globalization) ဖြစ်သည်။ အလုပ်ဖြစ်ပြီးသား ပုံစံတစ်ခုကို တစ်နေရာရာမှ ယူလာပြီး နေရာတိုင်းတွင် အလုပ်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ကြသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်သည် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်၏ စံနမူနာ ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အနှစ် ၂၀ စီမံချက်ကြောင့် ယနေ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကဲ့သို့ ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့သည်။ တရုတ်တို့ သည် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများမှ အလုပ်ဖြစ်ပြီးသား ပုံစံမှန်သမျှကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် အတူယူကူးချခဲ့ကြသည်။ ၁၉ ရာစုမီးရထားလမ်းများ၊ ၂၀ ရာစုလေအေးပေး စနစ်များ၊ ပြောရလျှင် မြို့ပြတစ်ခုလုံး၏ တည်ဆောက်ပုံအတိုင်း အတူယူ ကူးချခဲ့ကြသည်။ ပုံတူကူးချသည့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ဖုန်းလိုင်းများကို စတင်မတပ်ဆင်ဘဲ ဝါယာကြိုးမဲ့စနစ်ကို စတင်အကောင်အထည်ဖော် တပ်ဆင်ခဲ့သည်မျိုး အဆင့်အချို့ကို ကျော်ဖြတ်ကောင်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြ သော်လည်း အလုံးစုံနီးပါး ပုံတူကူးချခဲ့ကြလေသည်။

ဇီးရီးတူဝမ်းပြောင်းလဲတိုးတက်ခြင်းဟု ခေါ်ဆိုသည့် ဒေါင်လိုက် တိုးတက်မှုကို ဖော်ပြရန် တစ်ခုတည်းသော စကားလုံးမှာ ‘နည်းပညာ’ ပင် ဖြစ်သည်။ မကြာသေးသည့် ဆယ်စုနှစ်အတွင်း သတင်းအချက်အလက် နှင့် နည်းပညာကဏ္ဍ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့ခြင်းက ယေဘုယျအားဖြင့် စီလီကွန်တောင်ကြားကို နည်းပညာနယ်ပယ်၏ ဗဟိုချက်မအဖြစ် ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။ သို့သော် နည်းပညာဆိုသည်မှာ ကွန်ပျူတာကြား၌သာ အကန့် အသတ် ရှိနေသည့်အရာတစ်ခု မဟုတ်ပေ။ ဤနေရာ၌ အသင့်အတင့် နားလည်ထားရမည်မှာ ကိစ္စဝိစ္စများကို မည်သည့်နည်းသစ်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ကောင်းမွန်သည့်ပုံစံမျိုးနှင့်ဖြစ်စေ ဖန်တီးပြုပြင်မှုတိုင်းသည် နည်းပညာဟု ဆိုလိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နည်းပညာနှင့် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းဆိုသည်မှာ မတူညီသော ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု နှစ်မျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ထိုတိုးတက်မှုနှစ်ခု စလုံး ဖြစ်ပျက်ခြင်း၊ နှစ်ခုထဲမှ တစ်ခုသာ ဖြစ်ပျက်ခြင်း သို့မဟုတ် နှစ်ခုစလုံး မဖြစ်ပျက်ခြင်းများလည်း ရှိနေနိုင်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ၁၈၁၅ မှ ၁၉၁၄ ထိ ကာလမှာနည်းပညာ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခြင်းနှင့် ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်ရပ်များ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခြင်း စသည့်ကိစ္စနှစ်ရပ်လုံး ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကာလများ ဖြစ်ကြသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်နှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ် ကစ်ဆင်းဂျာ၏ တရုတ်နှင့်ဆက်ဆံရေး ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ကြားကာလမှာ နည်းပညာသည် အရှိန်အဟုန်မြင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ပြီး ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်မှာမူ နှေးကွေးလေးလံခဲ့လေသည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှစ၍ အများအားဖြင့် သတင်းအချက်အလက်နှင့် နည်းပညာကဏ္ဍသည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အကန့်အသတ်နှင့် နှေးကွေးလေးလံစွာ ရွေ့လျားခဲ့သော်လည်း ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းဖြစ်စဉ်များ အလျင်အမြန် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းခေတ်တွင် ရှေ့လာမည့် ဆယ်စုနှစ်များအတွင်း ကိစ္စရပ်များ ပိုမိုပေါင်းစည်းလာပြီး တူညီဖြစ်ရပ်များလည်း ပိုမိုဖြစ်ထွန်းလာလိမ့်မည်ဟု အလွယ်တကူ မှန်းဆကြည့်နိုင်သည်။ နေ့စဉ် ပြောဆိုနေကြသည့် ခန့်မှန်းစကားများအရ သမိုင်းအဆုံးသတ်မည့် နည်းပညာခေတ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာနေပြီဟုလည်း ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်နေကြသည်။ ကမ္ဘာကြီးကို ဖွံ့ဖြိုးပြီးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများအဖြစ် ပိုင်းခြားသတ်မှတ်လိုက်ခြင်းမှာ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများသည် ဖန်တီးရယူနိုင်သည် မှန်သမျှ ရယူပြီးဖြစ်သလို ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံများမှာ အထက်က နိုင်ငံများနောက်သို့ အမီလိုက်ရန် လိုအပ်နေသည့်အကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောဆိုလိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အမြင်အရ အထက်က အချက်သည် မမှန်ကန်ပေ။ ဆန့်ကျင်ဘက် အငြင်းပွားရသည့် အနာဂတ်ဆိုင်ရာ မေးခွန်းအတွက် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင်အဖြေမှာ လူအများ ထင်မြင်ယူဆနေသကဲ့သို့ ကမ္ဘာကြီး၏ အနာဂတ်ကို ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်ကသာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိမ့်မည်မဟုတ်ဘဲ နည်းပညာကသာ ပိုမိုအရေးပါ အရာရောက်စွာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်အနေဖြင့် နည်းပညာ

အပြောင်းအလဲမရှိခဲ့လျှင် လာမည့်ဆယ်စုနှစ်နှစ်ခုအတွင်း ၎င်း၏ စွမ်းအင် ထုတ်လုပ်မှုကို နှစ်ဆတိုးမြှင့်ရပေလိမ့်မည်။ စွမ်းအင်ထုတ်လုပ်မှုနှင့်အတူ လေထုညစ်ညမ်းမှုသည်လည်း နှစ်ဆတိုးမြှင့် ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ အိန္ဒိယ ၏ သန်းပေါင်းများစွာသော အိမ်ထောင်စုများသည် အမေရိကန်အိမ်ထောင်စု များ၏ နေထိုင်မှုပုံစံအတိုင်း ယနေ့ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းများကိုသာ အသုံးပြု၍ နေထိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ ကပ်ဘေးဆိုးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း စမ်းသပ်လျှောက်လှမ်းပြီးသား လမ်းဟောင်းများကို အသုံးပြု၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို ဖန်တီးသည့်အခါ ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်း ရလဒ်သာ ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာ ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အစားအစာအရင်းအမြစ် မလုံ လောက်သည့် ကမ္ဘာကြီး၌ နည်းပညာအသစ်အဆန်းမရှိသည့် ဂလိုဘယ် လိုက်ဇေးရှင်း ဖြစ်စဉ်ဆိုသည်မှာ တည်ငြိမ်မှုလည်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

သမိုင်း၌ နည်းပညာအသစ်ဆိုသည်မှာ မည်သည့်အခါမျှ အလို အလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရာမဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေး ဘိုးဘေးများသည် အောင်မြင်မှုရှာဖွေရာ၌ တစ်ဦးကောင်းဖို့ တစ်ဦးပျက်ရ သည့် သူနာကိုယ်ကောင်း ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာစေသည့် ရင်းမြစ်အသစ်များကို ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖန်တီးရယူခဲ့ကြပြီး ရေရှည်၌ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသည့်ဘဝမှ သာမန်လူတစ်ဦး လုံလုံလောက်လောက် အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်သည့် ဘဝမျိုးကို ဖန်တီးမပေး နိုင်ခဲ့ကြပေ။ နှစ်ပေါင်း ၁၀,၀၀၀ ကြာပြီးသည့်နောက် ရှေးကျသော စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေးမှသည် အလယ်ခေတ် လေရဟတ်များနှင့် ၁၆ ရာစု နက္ခတ် တာရာကြည့် မှန်ပြောင်းများထိအောင် တီထွင်ဖန်တီးမှု ဖြစ်စဉ်များ ပြတ် တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကြီးမှာ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ၁၇၆၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ထိ တစ်လျှောက်လုံး ရေခွေးငွေ့ သုံး အင်ဂျင်စက်တီထွင်မှုမှသည် မြောက်မြားလှစွာသော အတောမသတ်နိုင် သည့် နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်များ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ရလဒ်အနေဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးယခင်မျိုးဆက်များ စိတ်ကူးကြံဆနိုင် သည်ထက် ပိုမိုချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် လူနေမှုဘဝတစ်ခုကို ဆက်ခံနိုင်ခဲ့လေ သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မိဘဘိုးဘေးများမှလွဲ၍ ၁၉၆၀ နောက်ပိုင်း

ဒီးရိုးတူးဝမ်း

အခြားသော မျိုးဆက်တို့သည် ထိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းမျိုးဆက်တို့သည် အလုပ်လုပ်ရက် ၄- ရက်သာရှိမည့် ရက်သတ္တပတ်မျိုး၊ စရိတ်သက်သာသည့် စွမ်းအင်မျိုးနှင့် လကမ္ဘာပေါ် ခရီးသွားခြင်းစသည့် အရာများကို မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ စမတ်ဖုန်းများသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးဝန်းကျင်ကို ဂရုမပြုမိနိုင်လောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည့် စမတ်ဖုန်းများကြောင့်ပင် ကွန်ပျူတာနှင့် ဆက်သွယ်ရေးဆိုင်ရာ နည်းပညာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုများမှလွဲ၍ မည်သည့် အလယ်ရာစုတစ်ခုလုံး မည်သည့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမျှမရှိဆိုသော အချက်ကို ကျွန်တော်တို့ မျက်ခြည်ပြတ် မေ့လျော့ခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချက်က ကျွန်တော်တို့၏ မိဘများသည် ပိုမိုကောင်းမွန်သော အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးပုံဖော်ရာ၌ မှားယွင်းခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုလိုနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့၏ အမှားအယွင်းမှာ ထိုအရာများ အလိုအလျောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် စိန်ခေါ်မှုမှာ ၂၀ ရာစုထက် ပိုမို ငြိမ်းချမ်းသာယာ၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ၂၁ ရာစုကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် စိတ်ကူးသစ်များ ကြံစည်ခြင်းနှင့် နည်းပညာအသစ်များ ဖန်တီးတီထွင်ရန် ဟူသော ကိစ္စနှစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

စွန့်ဦးတီထွင် အတွေးအခေါ်

နည်းပညာအသစ်များသည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပြုထားသော စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းအသစ်များမှ ထွက်ပေါ်လာတတ်ကြသည်။ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်၏ အမေရိကန်ဖခင်ကြီးများမှသည် သိပ္ပံနယ်ပယ်၏ တော်ဝင်အဖွဲ့အစည်းများမှ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၏ နာမည်ကျော် ဖဲချိုင်း စီမီးကွန်ဒက်တာ ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သူ စွန့်ဦးတီထွင်သူ ၈ ဦးအထိ ဦးတည်ချက်တူသော လက်တစ်ဆုပ်စာ လူစုလေးသည် ကမ္ဘာကြီးကို ပိုမိုကောင်းမွန်ရန် ပြောင်းလဲခဲ့ကြသည်။ လူနည်းစုနှင့် အောင်မြင်မှုများ ရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ အဖွဲ့အစည်းကြီးများအတွက်မူ အနုတ်သဘောဆောင်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အဖွဲ့အစည်းကြီးများအတွင်း အသစ်အသစ်သော အရာတို့ကို တီထွင်ရသည်မှာ ပိုမိုခက်ခဲလာကြောင်း ဖွင့်လှစ်ပြနေ၍ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်း

ပြောင်းလဲရန်မှာ ပိုမိုခက်ခဲလေသည်။ ဗျူရိုကရေစီ ကြိုးနီစနစ်အောက်၌ လုပ်ငန်းပြီးစီးမှုမှာ အလွန်နှေးကွေးသည့်အပြင် ရှေးရိုးစွဲ အတွေးအခေါ်များ သည်လည်း စွန့်စားမှုများကို ဆန့်ကျင်နေတတ်သည်။ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ပေါ်နေသော အဖွဲ့အစည်းများတွင် အလုပ်ရှုပ်ပြနေခြင်းသည် အမှန် တကယ် အလုပ်ပြီးမြောက်ရန်ထက် ရာထူးတိုးမြှင့်ရန်အတွက်သာ ဗျူဟာ ကောင်းကောင်း ချမှတ်လျက် လုပ်ဆောင်နေကြခြင်းမျိုး ဖြစ်နေသည်။ (အကယ်၍ သင့်ကုမ္ပဏီသည် ဤအချက်နှင့် ကိုက်ညီခဲ့လျှင် ထိုကုမ္ပဏီမှ ချက်ချင်း ထွက်သင့်ပေသည်။) ထို့အတူ တခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း တစ်ဦးတည်း သီးသန့်ဖြစ်နေသည့် ပါရမီရှင်သည် ဂန္ထဝင်မြောက်သော အနုပညာ (သို့ မဟုတ်) စာပေလက်ရာတစ်ခုကို ဖန်တီးနေနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည် ဂန္ထဝင်မြောက်သော အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုကို မည်သည့်အခါမျှ ဖန်တီးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းများသည် လုပ်ဖွယ်မှန်သမျှ ပြီးစီးရန် အခြားသောသူများနှင့် အတူတကွ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရမည်ဟူသော နိယာမ သဘောတရားပေါ်တွင် အခြေတည် လုပ်ကိုင်ရလေသည်။ သို့သော် တခြားသူများနှင့် ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ရာတွင် လူအင်အား နည်းနိုင်သမျှနည်းပြီး လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရန် လိုအပ်သည့် ဝန်ထမ်းအရေအတွက်လည်း ထားရှိသင့် သေးသည်။

အကောင်းမြင်သည့်ရှုထောင့်မှ ပြောရလျှင် စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်း ဆိုသည်မှာ မတူကွဲပြားသော အနာဂတ်ကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင် ရန် အစီအစဉ်သစ်တစ်ခုကို ရေးဆွဲနိုင်သူများ စုစည်းတည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီသစ်တစ်ခု၏ အရေးကြီးဆုံး အားသာချက်မှာ စိတ်ကူး အကြံဉာဏ်အသစ် ဖြစ်သည်။ အကြံဉာဏ်သစ်များသည် လုပ်ငန်းကို ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ထက် ပိုမိုအရေးပါသည်။ အဖွဲ့အစည်းလေးတစ်ခုဖြစ်၍ အရင်းအနှီးနှင့်လူအင်အား အကန့်အသတ် ရှိနိုင်ခြင်းကြောင့် စဉ်းစားကြံဆမှုများကို ပိုမိုလုပ်ဆောင်ရသည်။ ယခု စာအုပ်သည် သင် မေးရမည့် မေးခွန်းများအကြောင်းနှင့် စီးပွားရေးနယ်ပယ် တွင် အသစ်အသစ်သော အရာများကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ပုံများ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းပါ အခန်းများသည် တရားသေကိုင်စွဲထား ရမည့် အကြောင်းတရားများ မဟုတ်သလို ဗဟုသုတမှတ်တမ်းမှတ်ရာတစ်ခု

ဖိုးရိုးတူးဝမ်း

လည်း ဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအစား အတွေးအခေါ် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လက်ရှိလုပ်ငန်းအပေါ် အမြင်သစ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်သည့်အခါ အတွေးသစ်၊ နည်းလမ်းသစ်များကို ရရှိနိုင်လေ သည်။ အမြင်သစ်နှင့် တွေးခေါ်ခြင်းဆိုသည်မှာ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းတစ်ခု အတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်ဆောင်ရမည့်အရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း - ၂

၁၉၉၉ က ပါတီပွဲမျိုး

ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံနေရသည့် ‘လူအနည်းစု သဘောတူ လက်ခံတဲ့ ခင်ဗျားသိတဲ့ အရေးကြီးဆုံးအမှန်တရားက ဘာဖြစ်မလဲ’ ဆိုသည့် မေးခွန်းသည် တိုက်ရိုက်ဖြေဆိုရန် ခက်ခဲသော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်သည်။ လွယ်ကူ၍ အခြေခံကျသော အကြောင်းအရာလေးများဖြင့် စတင်ဖြေဆို ကြည့်ပါ။ လူအားလုံး အဘယ်အရာကို သဘောတူလက်ခံကြပါသနည်း။ ‘တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ၌သာဆို ရူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ အပြုအမူ အတွေး အခေါ်မျိုးဟာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်တတ်ကြပေမဲ့ အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှာ၊ ပါတီအတွင်းမှာ၊ နိုင်ငံအတွင်းမှာ၊ သက်တူရွယ်တူအတွင်းမှာ ဆိုရင်တော့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပါမယ်။’ ဟု နစ်ရှေးက ရေးသားခဲ့လေ သည်။ (သူ မရူးသွပ်ခင်က ပြောခဲ့သည့် စကားဖြစ်သည်။) အယောင်ပြ လှည့်စားထားသည့် လူပြိန်းကြိုက် အမှန်တရားတစ်ခုကို နားလည်သဘော ပေါက်သည့်အခါ ထိုမူသားအမှန်တရားနောက်ကွယ်မှ ဆန့်ကျင်ဘက် အမှန် တရားတစ်ခုကိုလည်း ဖော်ထုတ်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အခြေခံကျသည့် သဘောထားတစ်ခုကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကုမ္ပဏီ များကို ပိုက်ဆံရှာဖွေရန် တည်ထောင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံဆုံးရှုံး

သွားစေရန်မဟုတ်ပေ။ ယင်းမှာ စဉ်းစားစဉ်ခြင်ဉာဏ်ရှိသူတိုင်းအတွက် သိသာသော အချက်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကုမ္ပဏီများသည် ပိုက်ဆံရှာရန်ဆိုသည့် အချက်ကို ၁၉၉၀ လွန်နှစ်များတွင် လူအများစုမှာ လက်မခံခဲ့ကြပေ။ ထို လူများအတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုသည် မည်မျှပင် အရှုံးပေါ်ပေါ် ထိုအရှုံးမှာ အနာဂတ်အတွက် ပိုမိုကြီးမားထည်ဝါသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတစ်ခုဟု မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။ အများစု၏ သမားရိုးကျ အသိဉာဏ်၌ ‘စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းသစ်’ ဆိုသည့် စာမျက်နှာသစ်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ ပိုမိုရရှိခြင်း၊ အမြတ်အစွန်းကဲ့သို့၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသည့် တရိပ်ရိပ် တိုးတက်နေသည့် ငွေကြေးပြရိပ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သမားရိုးကျ ယုံကြည်မှုများသည် လွဲမှားနေသော ယုံကြည်မှုများ ဖြစ်ကြောင်း အချိန်ကာလတစ်ခုကြာမှ သိမြင်လာတတ်သည်။ အကြောင်း အရာတစ်ခု ပြိုကွဲပျက်စီးသွားသည့်အခါ ၎င်းယုံကြည်မှုဟောင်းများကို ပူဖောင်းများဟု ခေါ်ဆိုလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ယင်းပူဖောင်းတို့ ပေါက်ကွဲ သွားသည့်အခါ (သို့မဟုတ်) စီးပွားကပ်ဆိုက်သွားသည့်အခါ ၎င်းစီးပွားကပ် ဆိုက်စေသည့် အယူအဆအလွဲများမှာ လူအများကြား ဆက်လက်ရှင်သန် နေခဲ့ကြသည်။ ၉၀ ပြည့်နှစ်များ၌ အင်တာနက်အပေါ် အရူးအမူး စွဲလမ်းခြင်း မှာ ၁၉၂၉ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ပြီးနောက် အကြီးမားဆုံး ပူဖောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ယင်း ဖြစ်ရပ်ပြီးနောက် သင်ယူခဲ့ရသည့် သင်ခန်းစာများသည် ယနေ့ခေတ် နည်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးခေါ်ပုံများကို ပုံဖော်ပေးနေသလို အဓိပ္ပာယ် ကောက်မှားမှုများကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ခေါင်းအေးအေးနှင့် ပထမဆုံး စဉ်းစားကြည့်ရန်မှာ အတိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့သိသမျှကို မည်ကဲ့သို့၊ စဉ်းစားမိသနည်း ဆိုသည့်အချက်ကို မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

၉၀ ကာလများ၏ လျှပ်တစ်ပြက် သမိုင်းမြင်ကွင်း

၁၉၉၀ လွန်ကာလသည် ကောင်းမွန်သောပုံရိပ်များ ရှိခဲ့သည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ ၎င်းနှစ်များကို အပေါင်းလက္ခဏာဆောင်၍ ဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝ ချမ်းသာလာပြီး အင်တာနက်ပူဖောင်းကြီး ပြည့်လျှံပေါက်ကွဲခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ်

တစ်ခုအဖြစ် အမှတ်ရနေမိတတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်ကာလ အများစုမှာ အတိတ်ကို တသသ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းခဲ့သည်တော့လည်း မဟုတ်ပေ။ ဆယ်စုနှစ်အဆုံးသတ်ခါနီး ၁၈ လတာမျှ ကြာမြင့်ခဲ့သည့် ဒေါ့ကွန်အရူးထဲကြီး (Dot-com) ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် ထိုစဉ်က တစ်ကမ္ဘာလုံး ဆိုင်ရာ အနေအထားများအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကာလရှည်ကြာ မေ့လျော့ခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ၌ ဘာလင်တံတိုင်းကြီး ပြိုကျသွားသည့်အခါ ပွင့်အန်ထွက်လာသည့် ပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်များကို စတင်ရပေ မည်။ ၎င်းကာလမှာ တိုတောင်းလှပေသည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် အလယ် လောက်တွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် စီးပွားရေးပျက်ကပ်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ အချက်အလက်များအရ ကျဆင်းလာသည့် စီးပွားရေးမှာ ၁၉၉၁ မတ်လတွင် အဆုံးသတ်ခဲ့သော်လည်း ပြန်လည်ကုစားမှုများမှာ နှေးကွေးခဲ့သလို အလုပ်လက်မဲ့နှုန်းမှာလည်း ၁၉၉၂ ဇူလိုင်မတိုင်ခင်အထိ မြင့်တက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကုန်ထုတ်လုပ်မှုကဏ္ဍမှာလည်း ယခင်အခြေအနေ ကဲ့သို့ ပြန်လည်နာလန်မထူနိုင်ခဲ့ပေ။ ဝန်ဆောင်မှုသို့ ပြောင်းလဲလာသည့် စီးပွားရေး အလှည့်မှာ အချိန်ကာလကြာမြင့်ခဲ့သလို စိတ်ညစ်စရာလည်း ကောင်းခဲ့ပေသည်။

၁၉၉၂ မှ ၁၉၉၄ ခုနှစ် အဆုံးသတ်ကာလထိသည် ယေဘုယျ အားဖြင့် စိတ်ညစ်ညူးစရာအချိန်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကြေးနန်းသတင်းစာများ တွင် ဆိုမာလီးယားနိုင်ငံ၏မြို့တော် မိုဂါဒီရှူတွင် ကျဆုံးခဲ့သည့် အမေရိကန် စစ်သည်တို့၏ ရုပ်ပုံများ ထပ်တလဲလဲ ပါဝင်နေသည်။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေး ရှင်း ဖြစ်စဉ်များအပေါ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ အလုပ် အကိုင်အခွင့်အလမ်းများ မကွဲစီကိုသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသည့်အတွက် အမေ ရိကန်၏ အများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းအား ကျဆင်းမှုမှာလည်း စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ် လာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့သော တအံ့နွေးနွေး အဆိုးမြင်မှုများကြောင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အများကြိုက် ဆန္ဒမဲရလဒ် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းနီးပါးဖြင့် ရှော့စ်ပီးရော့ထ် အနိုင်ရရှိကာ ၄၁ ယောက်မြောက် သမ္မတဘုရားကို သမ္မတရုံးခန်းတွင်းမှ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ၁၉၁၂ ခုနှစ် သီအိုဒိုရ်ရုစဗွဲလ်ပြီးနောက် တတိယကြားလူတစ်ဦးအနေဖြင့် အကောင်းဆုံး အနိုင်ရရှိသည့် မဲရလဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းရလဒ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် မဟုတ်သလို ယုံကြည်မှု

ကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည်လည်း မဟုတ်ချေ။

ဆီလီကွန်တောင်ကြားသည်လည်း ခြောက်ကပ်လေးလံခဲ့လေသည်။ တစ်ပိုင်းလျှပ်ကူးပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးဈေးကွက်ကို အမေရိကန်တို့ ကြီးစိုးနေရာမှ ဂျပန်တို့ စိုးမိုးသွားတော့မည်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။ အင်တာနက် အသုံးပြုမှုမှာလည်း မတွင်ကျယ်သေးပေ။ ၁၉၉၂ နောက်ပိုင်း မတိုင်ခင်အထိ အင်တာနက်ကို စီးပွားရေးအတွက် အကန့်အသတ်ဖြင့်သာ အသုံးပြုခွင့် ရသေးသလို သုံးစွဲသူ အလွယ်တကူ အကျွမ်းဝင်စေမည့် ဝက်ဘရောက်ဆာ (Web Browser) များလည်း မရှိသေးသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို ၁၉၈၅ ခုနှစ် ကျွန်တော် စတန်းဖို့ဒ်သို့ ရောက်ချိန်၌ လူကြိုက်အများဆုံး ဘာသာရပ်မှာ ကွန်ပျူတာဘာသာရပ်များ မဟုတ်ဘဲ ဘောဂဗေဒဘာသာရပ်များ၊ သိပ္ပံဘာသာရပ်များ ဖြစ်နေခြင်းက သက်သေပြနေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အများစုအတွက် နည်းပညာ ကျောင်းသားတို့မှာ လူထူးဆန်းများဖြစ်သလို ခေတ်စားခဲ့သော စကားအရ တောကျသူများဟုလည်း ထိုစဉ်က ထင်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

အင်တာနက်က ထိုအရာအားလုံးကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သည်။ မိုးဆက်စ်ဘရောက်ဆာ (The Mosaic Browser) ကို ၁၉၉၃ နိုဝင်ဘာတွင် တရားဝင်ထုတ်လွှင့်ခဲ့ရာ လူများ အွန်လိုင်းပေါ်တွင် ပုံမှန်အသုံးပြုနိုင်ရန် လမ်းစပွင့်လာခဲ့သည်။ မိုးဆက်စ်မှာ နက်စကိတ်(Netscape) ဖြစ်လာပြီး ၎င်း၏ နက်ဗီဂေတာ ဘရောက်ဆာ (Navigator Browser) ကို ၁၉၉၄ နောက်ပိုင်းတွင် ထုတ်လွှင့်ခဲ့ပြန်ရာ ထိုဘရောက်ဆာကို အသုံးပြု သူ အရေအတွက်မှာ အလျင်အမြန် တိုးပွားလာခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ဇန်နဝါရီတွင် ဘရောက်ဆာဈေးကွက်သည် ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိရာမှ ၁၂ လ ကြာပြီးသည့် နောက် ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းထက်မနည်း မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ သည့်အတွက် နက်စကိတ်မှာ ၁၉၉၅ ဩဂုတ်တွင် အကျိုးအမြတ် ဖြစ်ထွန်းခြင်း မရှိသေးသော်လည်း IPO ကုမ္ပဏီတစ်ခု (ကုမ္ပဏီ၏ စတော့ရှယ်ယာများကို ပြည်သူလူထုသို့ ရောင်းချသည့်ကုမ္ပဏီ) ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၅ လအတွင်း နက်စကိတ်၏ ရှယ်ယာတန်ဖိုးမှာ ရှယ်ယာတစ်ခုလျှင် ၂၈ ဒေါ်လာမှ ၁၇၄ ဒေါ်လာထိ တစ်ဟုန်ထိုး မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ တခြားသော နည်းပညာကုမ္ပဏီများမှာလည်း တစ်ဟုန်ထိုး အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ရာဟူး (Yahoo!) သည် ၁၉၉၆ ဧပြီလတွင် ကုမ္ပဏီတန်ဖိုး ဒေါ်လာသန်းပေါင်း

၈၄၈ သန်း ရှိသော်လည်း အများပိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အမေဇန် (Amazon) သည် ၁၉၉၇ မေလတွင် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၄၃၈ သန်းတန် ကုမ္ပဏီဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၁၉၉၈ နွေဦးတွင် ကုမ္ပဏီတစ်ခုချင်းစီ၏ စတော့ရှယ်ယာတန်ဖိုးများမှာ လေးဆကျော်အထိ မြင့်တက်လာခဲ့ကြသည်။ အင်တာနက်အခြေပြုကုမ္ပဏီများ၏ ဝင်ငွေများနှင့် အခွန်ဘဏ္ဍာတို့မှာ အင်တာနက်အခြေမပြုသည့် မည်သည့်ကုမ္ပဏီများထက်မဆို ဆတိုးမြှင့်တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဈေးကွက်ကြီးမှာ မယုံနိုင်စရာ ရူးသွပ်သွားပြီဟု ထိုစဉ်က အလွယ်တကူ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းမှာ နားလည်နိုင်သည့် ကောက်ချက်ဖြစ်သော်လည်း နေရာတော့ လွဲမှားခဲ့သည်။ အင်တာနက်ပူဖောင်းကြီး အမှန်တကယ် မပေါက်ကွဲခင် သုံးနှစ်အလို ၁၉၉၆ ဒီဇင်ဘာ၌ အမေရိကန် ဗဟိုဘဏ် (Fed) ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ အလန် ဂရင်းစပန်က ‘ယုတ္တိမဲ့ သန်စွမ်းနေသည့် ထိုဈေးကွက်ပင်ကြီး’ သည် ‘လုပ်ငန်းများ၏ တန်ဖိုးကို မမှန်မကန် ထိုးတက်စေလိမ့်မည်’ ဟု သတိပေးခဲ့သည်။ နည်းပညာရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများမှာ အကောင်းမြင်၍ တက်ကြွနေခဲ့ကာ ထိုဈေးကွက်ပင်ကြီးကို ရေလောင်းပေါင်းသင်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကမ္ဘာကြီး၏ ကျန်နေရာများတွင် လုပ်ငန်းများမှာ ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိ ဆိုသည့်အချက်ကို ၎င်းတို့ အလွယ်တကူပင် မေ့ပျောက်လိုက်ကြသည်။

၁၉၉၇ ဇူလိုင်တွင် အရှေ့အာရှ၏ စီးပွားရေးအကျပ်အတည်း ဂယက် ရိုက်ခတ်လာခဲ့သည်။ ခရိန်အရင်းရှင်စနစ်နှင့် ကြီးမားသော နိုင်ငံခြားကြွေးမြီများက ထိုင်း၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံတို့၏ စီးပွားရေးကို ကျဆင်းစေခဲ့သည်။ ရုရှား၏ နာတာရှည်ဘဏ္ဍာရေးလိုငွေပြမှု ရောဂါကြောင့် ၎င်း၏ ငွေကြေးတန်ဖိုးမှာ ကျဆင်းသွားခဲ့သလို ကြွေးမြီများပေးအပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းက စီးပွားရေးအဟုန်ကို ထပ်မံဟန့်တားလိုက်ပြီး ၁၉၉၈ ဩဂုတ်တွင် ရူပယ်စီးပွားရေးပျက်ကပ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြန်သည်။ အမေရိကန်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူတို့မှာ နျူလက်နက်ပေါင်း ၁၀,၀၀၀ လောက် ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိသည့် နိုင်ငံကြီးကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်နေရရှာသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းပင် ဒေါ်ဂျူန့်၏ စက်မှုလုပ်ငန်း ရှယ်ယာဈေးနှုန်းတန်ဖိုးမှာ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ဦးစိုက်ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။

လူအများ စိတ်ပူပန်ကြသည်မှာ သဘာဝကျပါသည်။ ရူပယ် စီးပွား

ဇီးရီးတူးဝမ်း

ရေးပျက်ကပ်က အမေရိကန်၏ အရန်ငွေကြေးဆိုင်ရာ အမြင့်ဆုံး ကုတ်အား ဖြစ်သည့် ကာလရှည်ကြာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုငွေကြေးစီမံခန့်ခွဲမှု (Long-Term Capital Management) ကို ထိခိုက်စေခဲ့သည်။ ကာလရှည်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု (LTCM) သည် ၁၉၉၈ အလယ်လောက်တွင် ၄ ဒသမ ၆ ဘီလီယံထိ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်ဗဟိုဘဏ်က ထိုကပ်ဆိုးကြီးကို ကာကွယ်ရန် အတိုးနှုန်းများကို ထက်ဝက်လျှော့ချပေးပြီး အကြွေးနှံနစ်နေသူ အမြောက်အမြားကို ကယ်ထုတ်ပေးခြင်းဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လိုက်ရာ ဆုံးရှုံးမှုဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှာ ၁၀၀ ဘီလီယံထိ မြင့်တက်သွားခဲ့သည်။ ဥရောပသည်လည်း ထိုထက်မဆိုးအောင်သာ ကြိုးစားနေရသည်။ ယူရို ငွေကြေးကို ၁၉၉၉ ဇန်နဝါရီတွင် သံသယတစ်ဝက် စိတ်မပါတပါဖြင့် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ကြသည်။ ပထမနေ့ ကုန်သွယ်မှုတွင် ၁ ဒသမ ၁၉ ဒေါ်လာထိ မြင့်တက်လာခဲ့သော်လည်း နောင် ၂ နှစ်ကြာသည့်အခါ ၀ ဒသမ ၈၃ ဒေါ်လာထိ နိမ့်ကျသွားခဲ့သည်။ G7 ဗဟိုဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌများမှာ ယင်းကို ဒေါ်လာဘီလီယံနှင့်ချီကာ ကျားကန်ပေးနေရလေသည်။

ဤသို့ ၁၉၉၈ စက်တင်ဘာတွင် စတင်ခဲ့သော သက်တမ်း တိုတောင်းလှသည့် ဒေါ်ကွန် ပူဖောင်းကြီး၏ နောက်ခံကားချပ်ကို ကြည့်ရ သည်မှာ ကမ္ဘာကြီးအတွက် မည်သည့်အရာကမျှ အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းရှိဟန် မတူချေ။ ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းဖြစ်စဉ်၏ စိန်ခေါ်မှုကို အိုဟောင်းနေသော စီးပွားရေး ပုံစံဟောင်းတို့မှာ နိုင်နင်းစွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ဟန် မရှိပေ။ အကယ်၍ အနာဂတ်သည် သည့်ထက် ပိုမိုကောင်းမွန်လိုသည်ဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာသည် အရှိန်အဟုန်ကြီးစွာဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အလုပ်ဖြစ်ရန် လိုအပ် နေပြီ ဖြစ်သည်။ သွယ်ဝိုက်စွာ သက်သေပြနေသည့်အချက်က စီးပွားရေး ပုံစံသစ်အတွက် ရှေ့သို့သွားရာ လမ်းသစ်မှာ အင်တာနက်ဆိုသော အရာပင် ဖြစ်လေသည်။

မာနီယာမျိုးဆက် - ၁၉၉၈ စက်တင်ဘာ မှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ

ဒေါ်ကွန်ပူဖောင်းကြီးအပေါ် စွဲလမ်းတပ်မက်မှုမှာ ပြင်းထန်လှသော် လည်း တိုတောင်းခဲ့ကြသည်။ ၁၉၉၈ စက်တင်ဘာမှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မတ်လအထိ စွဲလမ်းရူးသွပ်မှုမှာ ၁၈ လတာမျှသာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ထိုကာလသည် ဆီလီကွန်တောင်ကြား၏ ရွှေခေတ် ဖြစ်သည်။ နေရာတိုင်း၌ ငွေရလွယ်နေသည်။ ငွေရလွယ်လာသည်နှင့်အမျှ ငွေကြေးနောက် လိုက်နေသော ယောင်ခြောက်ဆယ်လူမျိုးတို့မှာ နေရာအနှံ့ ပေါ်ပေါက်လာနေသည်။ တောင်ကြား၌ အပတ်စဉ်တိုင်း ဒါဇင်မျှသော စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းတို့၏ ရင်းနှီးမြှုပ်ခံမှုရခါစ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ပါတီပွဲများ အပြိုင်အဆိုင် ကျင်းပနေကြသည်။ (အောင်မြင်မှုကမ်းပါးသို့တက်လှမ်းနိုင်သည့် ကမ်းသိမ်း ပါတီပွဲ များကတော့ ပို၍ ရှားပါးလာခဲ့ကြသည်။) စာရွက်ပေါ်မှ သန်းကြွယ် သူဌေးတို့မှာ ညနေစာအဖိုးအခကို ဒေါ်လာထောင်ပေါင်းများစွာ သုံး၍ ပျော်ပါးနေကြသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ၎င်းတို့လုပ်ငန်း၏ စတော့ ရှယ်ယာများဖြင့်ပင် ညနေစာဖိုးပေးချေရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

ယင်း နည်းလမ်းက တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပင် ဖြစ်နေသေးသည်။ အသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်တို့သည်လည်း လစာကောင်းစွာရနေသည့် လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့်ခွာကာ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်းများ စတင်တည်ထောင်ခြင်း သို့မဟုတ် ထိုလုပ်ငန်းများသို့ လာရောက်လျှောက်ထားခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အသိ အသက် ၄၀ အရွယ် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ၁၉၉၉ ၌ ကုမ္ပဏီ ၆ ခုကို မတည်လုပ်ကိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ (ပုံမှန်အားဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက် အသက် ၄၀ ဆိုသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။) ထိုနည်းတူပင် တစ်ကြိမ်တည်း၌ ဒါဇင်ဝက်မျှသော ကုမ္ပဏီများကို စတင်လုပ်ကိုင်နေခြင်း သည် ရူးသွပ်မိုက်မဲရာ ကျလှသည်။ သို့သော်လည်း ၁၉၉၀ လွန်ကာလကမူ လူသားတို့သည် ကုမ္ပဏီ အမြောက်အမြားကို စုစည်းလုပ်ကိုင်သည့်နည်းလမ်း မှာ အောင်မြင်စေသည့် နည်းလမ်းဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။) လူတိုင်းအနေ ဖြင့် ထိုရူးသွပ် စွဲလမ်းမှုကယက်မှာ ရေရှည်တွင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရန် မလွယ်ကူနိုင်ကြောင်းကို သိရှိခဲ့သင့်သည်။ အအောင်မြင်ဆုံးကုမ္ပဏီအများစုမှာ ၎င်းတို့ အောင်မြင် ကြီးထွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် ငွေကြေးဆုံးရှုံးသွားခဲ့သလို စီးပွားလည်း မဖြစ်သည့်ပုံစံမျိုး ပွေ့ဖက်စွဲလမ်းခဲ့ဟန် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဂီတတေးသွား တစ်ခု တီးခတ်နေချိန်၌ တေးသွားနှင့်အညီ ကပြနေသည့် လူသားတို့ကို အပြစ်တင်ရသည်မှာ ခက်ခဲလှပေသည်။ သင့်အမည်တွင် ‘ဒေါ်ကွန်’ စာသား ပူးတွဲရေးသားလိုက်သည့်အခါ ညတွင်းချင်း သင့်အမည်တန်ဖိုး နှစ်ဆမြင့် တက်သွားပေရာ ယုတ္တိမရှိ ဆင်ခြင်တုံ

ဤကိစ္စမှာ ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှသည်ဟုလည်း မထင်။ ဤသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်နေသူမှာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်သဖွယ် ထင်မြင်ခံနေရလေသည်။

အနည်းဆုံးတော့ PayPal တွင် သင့်တော်ခမ်းနားသော အမြင် တစ်ခု ရှိခဲ့သည်။ အင်တာနက်ပူဖောင်းကြီး ပေါက်ကွဲပြီးနောက်ပိုင်း၌ အယုံ အကြည်မရှိသူ သံသယဝါဒီတချို့ကပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုအဖြစ် ဖော်ညွှန်းပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့မှာ အမေ ရိကန်ဒေါ်လာကို အစားထိုးနိုင်မည့် အင်တာနက်ငွေကြေးစနစ်သစ် တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရန် ကြိုးပမ်းလိုခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပထမဆုံး ကုန် ပစ္စည်းမှာ လူများ၏ ပိုက်ဆံများကို PalmPilot (လေလှိုင်းကြားက ငွေ လက်ဖဝါး) တစ်ခုမှ အခြားတစ်ခုသို့ လွှဲပြောင်းနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၁၉၉၉ ၏ အဆိုးရွားဆုံးသော စီးပွားရေးအိုင်ဒီယာဟု ရေးသားသမုတ်ခဲ့ကြ သည့် ဂျာနယ်လစ်များမှတစ်ပါး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ယင်း နည်းလမ်းကို အသုံးမပြုခဲ့ကြချေ။ PalmPilot မှာ ထိုစဉ်က လူတိုင်းနှင့် ရင်းနှီးမှုမရှိသေးသည့် ထူးခြားဆန်းပြားသောအရာမျိုး ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း အီးမေးလ်ကမူ လူသုံးများနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အီးမေးလ်မှတစ်ဆင့် ငွေကြေးများကို ပို့ဆောင်နိုင်ရန်နှင့် လက်ခံနိုင်ရန် ပြုလုပ်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၉၉ အဆုံးသတ်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အီးမေးလ်ပေါ်မှ ငွေပေးချေမှုမှာ အလုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဝက်ဘ်ဆိုက်ဒ်သို့ မည်သူမဆို အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်ပြီး ငွေကို အလွယ်တကူ လွှဲပြောင်း ရယူလာနိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့တွင် အသုံးပြုသူ အလုံ အလောက် မရှိသေးပေ။ ကြီးထွားမှုနှုန်းမှာလည်း နှေးကွေးနေသလို စရိတ် စကလည်း တက်လာနေသည်။ PayPal ကို အလုပ်ဖြစ်ရန် ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် သုံးစွဲသူပေါင်း အနည်းဆုံး ၁ သန်းခန့် လိုအပ်နေသည်။ ကြော်ငြာများ၏ ထိရောက်မှုမှာလည်း ကုန်ကျမည့်စရိတ်စကနှင့် ယှဉ်လိုက် လျှင် ထိရောက်လှမည် မဟုတ်ပေ။ ဘဏ်ကြီးများနှင့် အလားအလာ ကောင်းသည့် အပေးအယူများ ပြုလုပ်နေသည်မှာလည်း အောင်မြင်မှုမရှိ သေးပေ။ ထို့ကြောင့် လူအများကို ပိုက်ဆံပေး၍ အသုံးပြုခိုင်းရန် ကျွန်တော် တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့က သုံးစွဲသူ အသစ်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည့်အခါ ၁၀ ဒေါ်လာ ပေးချေခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် ယင်းသုံးစွဲသူသည် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးစီသို့ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း ပြန်လည်ညွှန်းဆိုသည့်အခါ ၁၀ ဒေါ်လာ ထပ်မံ ပေးချေခဲ့ပြန်သည်။ ဤနည်းလမ်းက သုံးစွဲသူ သိန်းပေါင်းများစွာ ဖြစ်လာစေရုံ မျှမက ကြီးထွားမှုနှုန်းကိုလည်း အဆမတန် မြင့်တက်လာစေခဲ့သည်။ လူများကို ပိုက်ဆံပေး၍ သင်၏ ကုန်ပစ္စည်း သုံးစွဲသူဖြစ်လာစေသည့် လူရှာနည်း၌ အဆမတန် ကြီးထွားမှုနှုန်းဆိုသည်မှာ အဆမတန်ငွေကုန်ကြေးကျ များပြားခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ရာ ထိုသို့ ငွေကြေးနှင့် အသုံးပြုသူရှာဖွေခြင်း နည်းဗျူဟာမှာ အခြေခိုင်ခြင်းလည်း မရှိလှပေ။ ရူးသွပ်မိုက်မဲသည့် လူရှာနည်းမျိုးမှာ ထိုစဉ်က တောင်ကြားတွင် ပုံမှန်လူရှာနည်းတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်အမြား ကုန်ကျမှုမှာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည့် သာမန်ကိစ္စရပ်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်မိသည်။ အသုံးပြုသူ အမြောက်အမြားကို အခြေခံ၍ PayPal သည် ၎င်းတို့၏ ငွေကြေးလွှဲပြောင်းမှုများမှ ဝန်ဆောင်ခ အနည်းငယ်မျှကို သာ ရယူခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်း ရရှိမည့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ရှင်းလင်း ပြတ်သားစွာ ရှုမြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်မှန်းချက်သို့ ရောက်ရှိရန် ရန်ပုံငွေ ထပ်မံ လိုအပ်နေသေးကြောင်းကို သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လူကြိုက်များ ခေတ်စားနေမှုမှာလည်း မကြာခင် အဆုံးသတ်တော့မည်ကို သိသည်။ များမကြာမီ ကျရောက်လာတော့မည့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွင် ဆက်လက် ရပ်တည်နိုင်ရန် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ၏ ယုံကြည်မှုကို မမျှော်လင့်ခဲ့ကြသည့်အလျောက် မတည်ရင်းနှီးမှု အသစ်များကို ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် အလျင်အမြန် ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၆ တွင် Wall Street Journal က ကျွန်တော်တို့၏ ဗိုင်းရပ်စ်ပျံ့ပွားမှုသဏ္ဌာန် အလျင်အမြန် ကြီးထွားမှုနှုန်းကို ချီးမြှောက်ပြောဆိုခဲ့ သလို PayPal ကုမ္ပဏီ သည် ဒေါ်လာသန်း ၅၀၀ တန်နေပြီဟု တွက်ချက် ပြခဲ့သည်။ နောက်တစ်လ တွင် ဒေါ်လာသန်း ၁၀၀ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ရရှိသည့် အခါ ကျွန်တော်တို့လောက၏ ဦးဆောင်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူကြီးများက အဆိုပါ ဂျာနယ်၏ နောက်ကျောဖုံးပါ တန်ဖိုးမှတ်ချက်စကားကို မလုပ်မနေရ အာဏာစကားအဖြစ် မှတ်ယူခဲ့ကြသည်။ (အခြားသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများမှာ

သည့်ထက်ပို၍ အလျင်လိုခဲ့ကြသည်။ တောင်ကိုရီးယား ကုမ္ပဏီတစ်ခုဆိုလျှင် မည်သည့် စာရွက်စာတမ်း ပေါ်တွင်မှ လက်မှတ်မထိုးဘဲ၊ မည်သည့်အချက် အလက်ကိုမျှ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး ခြင်းမရှိဘဲ ဒေါ်လာ ၅ သန်းကို တစ်ပါတည်း ပေးချေခဲ့သည်။ ထိုငွေကို လက်မခံဘဲ ပြန်ပေးရန် ကြိုးပမ်းသည့်အခါ မည်သည့်အရပ်သို့ ပို့ရမည်ကိုပင် ကျွန်တော်တို့မှာ မသိခဲ့ချေ။) ထို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ၏ ငွေကြေး လည်ပတ်မှုက PayPal ကို အောင်မြင်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုအဖြစ် တည် ဆောက်ရန် ကျွန်တော်တို့ကို လုံလောက်သည့် အချိန်ကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ ပိတ်သိမ်းလိုက်ချိန်တွင်တော့ ထိုပူဖောင်းမှာ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့လေသည်။

သင်ယူခဲ့ရသည့် သင်ခန်းစာ

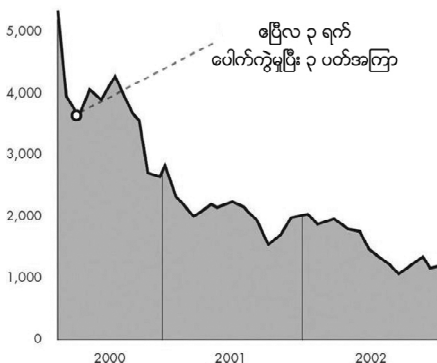
“အိုး...ကိုယ့်လူတို့ပြောတာက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ သူည သူည ပါတီတွေ ပြီးဆုံးပြီ ဆိုပါတော့၊ အိုး.. အချိန်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဒီနေ့ညတော့ ငါတို့ဟာ ၁၉၉၉ ကလို ပါတီနဲ့ဦးမှာပေါ့”

Prince Ea (အမေရိကန်ရက်အဆိုတော်)

အမေရိကန်စတော့ဈေးကွက် (The NASDAQ) သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မတ်လအလယ်တွင် ၅၀၄၈ ထိ အထွတ်အထိပ် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဧပြီလလယ်တွင်မူ ၃၃၂၁ ထိ ထိုးစိုက်သွားခဲ့သည်။ ၂၀၀၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာတွင် ၁၁၁၄ ထိ အောက်ခြေဆုံး ထိုးစိုက်ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။ ၉၀ ပြည့်နှစ်များက နည်းပညာအပေါ် အလွန်အမင်းအကောင်းမြင်မှုများကြောင့် ဘုရားသခင်က တိုင်းပြည်ကို စီရင်ချက်ချလိုက်ပြီဟု ကာလရှည်စွာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ခဲ့ကြသည်။ မျှော်လင့်ချက်တို့ အလွန်များပြား ပေါကြွယ်ဝသောခေတ်ကို ရူးသွပ်မိုက်မဲသော မတော်လောဘ ခေတ်ဟု ပြန်လည် တံဆိပ်ကပ် သတ်မှတ်ပြီး ထိုကာလသည် ကျိန်းသေ အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီဟု ကြေညာခဲ့ကြသည်။

အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ အခြေခံအားဖြင့် ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်ကြောင်း လူတိုင်း သင်ယူခဲ့ကြရသည်။ ကာလတိုအစား အောင်မြင်မှုကို တိုင်းတာနိုင်မည့် ကာလရှည်နှစ်ချိကြာသည့်အကြံစည် ကြီးကြီးမားမားရှိသူ အစွန်းရောက်သမား မည်သူမဆို စွန့်ပယ်ရန် သင်ကြားခဲ့ကြသည်။

ဒေါက်ကွန် ပေါက်ကွဲမှုကြီး

အနာဂတ်၏ မျှော်လင့်ချက်အဖြစ် နည်းပညာကို ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်းနှင့် အစားထိုးခဲ့ကြသည်။ ၉၀ ပြည့်နှစ်များ၏ ရွှေ့ပြောင်းအခြေချမှုများ စတင်ပြီး နောက် ‘အုတ်ခဲများမှ ကွန်ပျူတာကလစ်များဆီသို့’ ကူးပြောင်းမှုသည် မျှော်လင့်ချက်အဖြစ် အလုပ်ပင် မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများမှာ အုတ်ခဲများ (အိမ်ခြံမြေများ)နှင့် BRICs (ဂလိုဘယ်လိုက်ဇေးရှင်း) အပေါ်သို့သာ ပြန်လည်အာရုံကျခဲ့ကြသည်။ ရလဒ်မှာ နောက်ထပ်ပူဖောင်းတစ်ခု ပေါက်ကွဲခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုပေါက်ကွဲမှုမှာ အိမ်ခြံမြေပူဖောင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဆီလီကွန်တောင်ကြားရှိ စွန့်ဦးလုပ်ငန်းရှင်များ၏ စီးပွားရေး အတွေးအခေါ်ကို ယနေ့တိုင် လမ်းပြပဲ့ကိုင်နေဆဲဖြစ်သည့် ဒေါက်ကွန်ပူဖောင်း ပေါက်ကွဲမှုကြီးက သင်ကြားပေးလိုက်သည့် သင်ခန်းစာ လေးရပ်ရှိလေသည်။ ၎င်းတို့မှာ-

၁။ တရွေ့ရွေ့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းရမည်။

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အမြင်တို့သည် ပူဖောင်းများကို ဖောင်းကားစေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအမြင်တို့အတိုင်း အလိုလိုက် ပုံမဖော်သင့်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟု မိမိကိုယ် မိမိ ဖော်ကျူးနေသည့် မည်သူမဆို သံသယရှိရမည်။ ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲလိုသူသည် မိမိကိုယ်မိမိ နှိမ့်ချရမည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ရွှေ့မလဲ ဆိုသည့် နည်းလမ်းသည်သာ ရှေ့သို့ သွားရာလမ်းအတွက်

လုံခြုံစိတ်ချရဆုံး နည်းလမ်းဖြစ်သည်။

၂။ ပြင်လွယ်ပြောင်းလွယ် ဖြစ်ရမည်။

ကုမ္ပဏီအားလုံးသည် ပြင်လွယ်ပြောင်းလွယ် ဖြစ်ရမည်။ ယင်းမှာ ‘အစီအစဉ် မရှိခြင်း’ ကို သွယ်ဝိုက်၍ ပြောသည့်စကားလုံး ဖြစ်သည်။ သင်၏စီးပွားရေးမှာ မည်သို့ဖြစ်ပျက်မည်ကို မသိသင့်။ စီမံကိန်းနှင့် ပြုလုပ်ခြင်းက အထင်တစ်လုံးနှင့် ပြင်လွယ်ပြောင်းလွယ်ခြင်း မရှိ။ ထိုအစား ကိစ္စရပ်များကို ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပိုကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင် လုပ်ရမည်။ စီးပွားရေး၌ စွန့်စားလိုစိတ်ကို ဘုရားတရား မယုံကြည်သူတစ်ဦး၏ ဘာသာတရားအပေါ် လက်တွေ့စမ်းသပ်ချက်များ သဖွယ် သဘောထားကာ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ရမည်။

၃။ ယှဉ်ပြိုင်မှုများမှသည် တိုးတက်အောင်မြင်မှုဆီသို့။

မည်သူမျှ မလုပ်သေးသည့် ဈေးကွက်သစ်တစ်ခုကို တင်ကြို၍ ဖန်တီးခြင်းမပြုပါနှင့်။ တကယ်အလုပ်ဖြစ်သည့် စီးပွားရေးတစ်ခု စတင်နေကြောင်း သိရှိနိုင်မည့် တစ်ခုတည်းသောအချက်မှာ ဈေးကွက်တွင် ရှိနေနှင့်ပြီးသား ကုန်ပစ္စည်းသုံးစွဲသူများနှင့်သာ စတင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် အောင်မြင်မှုရပြီးသား ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီများမှ တီထွင်ထုတ်လုပ်ထားသည့် အသိအမှတ်ပြုပြီးသား ထုတ်ကုန်များကို တိုးတက်အောင် ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြင့် မိမိကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်သင့်သည်။

၄။ ကုန်ပစ္စည်းပေါ်တွင် အာရုံစိုက်ပါ။ ရောင်းအားပေါ်တွင် မစိုက်ပါနှင့်။

အကယ်၍ သင်၏ ထုတ်ကုန်သည် ကြော်ငြာဖို့ လိုအပ်နေသည် သို့မဟုတ် အရောင်းသမားတို့ ရောင်းချပေးရန် လိုအပ်နေသည်ဆိုလျှင် လုံးဝမလုံလောက်သေး။ နည်းပညာသည် မူလအားဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဖြန့်ဖြူးပေးရန် မဟုတ်။ ပူဖောင်းခေတ်တွင် ကြော်ငြာဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ်အားဖြင့် ဖြန့်တီးခြင်း သက်သက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုတည်းသော မှန်ကန်သည့် လုပ်ငန်းတိုးတက်အောင်မြင်မှု ဆိုသည်မှာ သုံးစွဲသူအချင်းချင်း ပန်းသတင်းလေညင်းဆောင်သည့် နည်းလမ်းဖြင့်သာ အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်

ဇီးရိုးတူးဝမ်း

အောင် လုပ်ကိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ဤသင်ခန်းစာတို့မှာ စွန့်ဦးတီထွင်လောကသားတို့ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တရားသေအယူဝါဒများ ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုအယူဝါဒတို့အား လျစ်လျူရှုသူများကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မဟာစီးပွားရေးပျက်ကပ်ကြီး၌ နည်းပညာအလည်အပတ် ရောက်ရှိခဲ့သည့် တရားမျှတသော ပျက်စီးခြင်းဖြစ်ရပ် ဆိုးကြီးကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြရန် ဖိတ်မန္တက ပြုရမည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော်လည်း ဆန့်ကျင်ဘက် နိယာမများမှာ ပိုမို မှန်ကန်အလုပ်ဖြစ်ဟန်ပင် ရှိသေးသည်။

- ၁၊ အသေးအဖွဲ့ထက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားလုပ်ကိုင်ခြင်းက ပိုကောင်းသည်။
- ၂၊ ဆိုးရွားသည့် စီမံကိန်းသည် စီမံကိန်း လုံးဝမရှိသည်ထက် သာသည်။
- ၃၊ ဈေးကွက်ထဲတွင် ယှဉ်ပြိုင်နေရခြင်းက အမြတ်အစွန်းကို ဖျက်ဆီးစေသည်။
- ၄၊ ရောင်းအားသည် ကုန်ပစ္စည်းကဲ့သို့ အရေးပါသည်။

နည်းပညာရပ်ဝန်းတွင်လည်း ပူဖောင်းများ ရှိခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းသည် မာန်မာနတို့ ခက်ထန်သောကာလ ဖြစ်ခဲ့သည်။ လူသားတို့သည် ဇီးရိုးတူးဝမ်းကဲ့သို့သော တီထွင်ဖန်တီးမှုများ လုပ်ကိုင်ရန် ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ စွန့်ဦးတီထွင်လုပ်ငန်း အနည်းငယ်သာ ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်း တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အများစုအနေဖြင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေရုံမှတစ်ပါး ထိုသို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် နည်းနည်းနှင့်များများ ပြီးစီးနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရှာဖွေနေရုံမှတစ်ပါး အခြားရွေးချယ်စရာမရှိဟု နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ၌ ဈေးကွက်မှာ ရူးသွပ်မိုက်မဲမှုများက ထိပ်ဆုံးသို့ တင်ပို့လိုက်သော ဈေးကွက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ယင်းမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်နိုင်သော ထိပ်သီးဈေးကွက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ လူသားတို့သည် အနာဂတ်ကို ဝေးဝေးလံလံ မျှော်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ထိုဝေးလံလှသော အနာဂတ်ပန်းတိုင်သို့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းကင်း ရောက်ရှိရန် မည်မျှအဖိုးထိုက်တန်သည့် နည်းပညာသစ်များ လိုအပ်ကြောင်းလည်း သိမြင်ကြသလို ထိုနည်းပညာသစ်များ

ကို ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် တီထွင်ဖန်တီး နိုင်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် နည်းပညာသစ်များ ပိုမိုလိုအပ်နေပါသေးသည်။ ပြောရလျှင် ၁၉၉၉ ခုနှစ်များကအတိုင်း ပလွှားထောင်ကြွေးမှုမျိုးနှင့် ထိုပန်းတိုင်သို့ ရောက်ရှိရန် ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးမည့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများ ပိုမိုလိုအပ်နေသေးသည်။ ကုမ္ပဏီမျိုးဆက်သစ်များကို တည်ထောင်ရန် ခေတ်ပျက်များက ဖန်တီးထုတ်လုပ်လိုက်သည့် တရားသေအယူဝါဒများကို စွန့်ပယ်ရန်လည်း လိုသေးသည်။ သို့တိုင်အောင် ဆန့်ကျင်ဘက် အယူဝါဒများမှာ လုံးဝ မှန်ကန်နေသည်ဟု ဆိုလိုနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ အယူဝါဒတို့ကို တရားသေ ငြင်းပယ်နေခြင်းဖြင့် ရူးသွပ်နေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ ငြင်းပယ်နေမည့်အစား မိမိကိုယ်မိမိ မေးခွန်းထုတ်ကြည့်ရမည်။ မှားယွင်းခဲ့သော အတိတ်ကာလ တစ်လျှောက် အလွဲလွဲအမှားမှား အပြုအမူများဖြင့် ပုံသွင်းတည်ဆောက်ခဲ့သော စီးပွားရေး တစ်ခုအကြောင်းကို သင် မည်မျှ များများစားစား သိရှိပါသနည်း။ အရေးကြီးဆုံး လုပ်ကိုင်ရန်မှာ လူအုပ်ကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ရန် ငြင်းခုံနေရန် မဟုတ်ဘဲ သင်နှင့်သင်သာ စဉ်းစားငြင်းခုံကြည့်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဘာသာပြန်သူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ သက်ဇော် ဖြစ်သည်။ ၂၃ ရက် အောက်တိုဘာ ၁၉၈၇ တွင် အင်းစိန်မြို့နယ်၌ အဘ ဦးသန်းဇော်၊ အမိ ဒေါ်နီနီခင်တို့မှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မွေးချင်း (၃) ယောက်အနက် ဒုတိယမြောက် သား ဖြစ်သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် အင်းစိန်မြို့နယ် အထက (၂) မှ တက္ကသိုလ် ဝင်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ကာ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ကျောင်းမှထွက်ကာ အိုင်တီနည်းပညာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်သင်အနေဖြင့် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၂၀၁၈ ဧပြီလတွင် **ကျွေမြစ်ပေါ်က တံတား** အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ဘာသာပြန် ရေးသားခဲ့သည်။ လက်ရှိတွင် အိုင်တီနည်းပညာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် Contents Writer တစ်ဦးအဖြစ် အသက်မွေးလျက် ရှိသည်။

